

WWW.UNILIB.RS

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

СТАРМАЛИ

У Новоме Саду 20. јула 1886.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10. — 5. — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcellangasse, 56.) — Преглата и све што се тиче администрације шиље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

Encouragement.

(наравски, не хајдуцима — јер они и не знају шта значи та француска реч; него напредњацима).

Не бојте се, скупштинари
Од хајдучких злића!
Не плаште се, министари,
Од Солдатовића.

Они пишу ситне књиге
Из горског нестижа,
Ситне књиге — ко би с' бој'о
Од таквих ситнижа!

Ко би с' бој'о таквих гоља,
Таквих скиталица!
И мачеви голи су им,
Немају корица.

И барут им тако ситав,
Ситнији нег лаве;
Пушке су им тако танке,
Једва ује тане.

Не бојте се да ће коме
Испразнити шпага.
Ти су људи тако луди:
Не треба им блага.

Не бојте се, напредњаци,
Од шумских другара, —
„Видело“ је бедем јаки,
Амајлија стара.

Оно јесте — окретни су
И ноге им брзе
И умеју вешто стићи
Оног, кога мрзе.

Коме мисле да су дужни,
Томе тачно плате;
Ал на муке не међу га
(Као ви што знате).

Не бојте се напредњаци,
Хајдучке бригаде, —
Можда их ни то'ко нема
Колко вас имаде.

Не бој с' ни ти, краљ Милане,
С оклопом до пете, —
Та хајдуци, ти зликовци,
Теби и не прете.

Не мојте се обзирати
К'а невешти ђаци;
„Или или“ — то је мушки.
Напред, напредњаци!

Нека тера до ижипе
Ко седи на власти.
Је ли српски и поштево —
То ће време касти.

Шетња по свету.

XXX.

У нашој војсци био је некада тај леп обичај, да су јадним војницима делили батине немилосрдно. Има наших старијих граничара и војника из паорије, који имају на свом рабошу по неколико стотина батина забележених. И не само то, него свако, ко је добио батина, морао је по издржаној казни доћи своје прегпостављеном, баш оном, кога је и осудио на батине, па му рећи: „Хвала покорно на врло заслуженој казни!“

То се исто догађа сад и са скупштинском опозицијом у Србији. Краљ Милан, Гарашанин и његови напредњаци измањали су и радикале и либерале на мртво име, па им ови ипак веле: „Хвала покорно на врло заслуженој казни!“ Нит су се намрштили, нит су зубима шкрипнули, већ како су се са мацке подigli, одмах са најљубазнијим лицем приђоше влади, поклонили се, захвалише се и — осташе и даље у скупштини.

То су напоследку густови, о којима се не може диспутати, као што Латин каже. Кад се коме допадају уставне и неуставне батине, и право је, да их непрестано вуче, само је жалост, што се тиме и народ вуче у пропаст. Јер „кривудају разне стазе. Ко не пази, тога згазе. Ко не чува име своје — пропао је, нестао је!“. И српски опозициони скупштинари стојали су пред разним стазама, па на жалост изабраше баш ову најкривљу, на којој их на сваком кораку чека — мацка и профуз са корбачем. А да ли ће ишибана и злостављана скупштинска опозиција моћи што за народ учинити — то је питање, које уједно и одговор у себи садржава.

Међу тим није боље ни код нас, нит у читавом осталом свету. Једино што је можда у Енглеској боље. Јер ето тамо се усуди неки кукавац да се заљуби у краљицу удовицу и да је запроси, па га с тога стране у лудницу. Тамо дакле у Енглеској сматрају љубав и просидбу за лудост, те љубавнике и просиоце терају у лудницу, док се међу тим код нас не замера, ни калуђерима, ако имају своје жене и своју децу. Чак се ни то не замера, ако каква млада и лепа манастирска куварица дође на четири коња у Нови Сад, а да и не говорим о калуђерима — администраторима по сеоским парохијама. По томе се види, да смо ми много напреднији народ од Енглеза. Најзад, кад Герман може давати ноћне концерте и кад њему за љубав може куварица са својом ћерком доћи на беседу,

за што се друга куварица не би могла возити на четири коња и зашто по неко дете не би могло калуђеру — администратору рећи: „отац?“ Једна врлина више или мање — ко би се још на такву тричарију обзирао?

Него Германа распињу сад друге мисли. Није му стало сад ни до куварица нити га се тиче то, што карловачким богословима издају сведоштво под полицијским надзором, већ се човек спрема да путује — у Рим. Наш синод је већ решио спојење са англиканском црквом, сад још да Герман спроведе унију са Римом, па нико сретнији и моћнији народ од нас! Чисто ме страх хвата од те наше среће и моћи, а Герман би најпаметније учинио, кад би за увек остао у Риму. Он је и тако „с њине стране“, па би се могао на каквом концилу прославити, као бискуп Штросмајер, а овако сиромаша мора по манастирима давати концерте, кад хоће, да се о њему што лепо рашчује. Куварице и друге побожне Хришћанке брзо ће га прегорети, а ми ћемо се за тако великим губитком тешити како знамо. Не верујем да ће нам се од силнога плача осушити очи.

Милисав.

У Ш Т И П Ц И.

Митрополит Сава стављен је недавно у стање мира. Јуче сам читао његову књижицу. — Но тога баш — у м и р и ш е.

„Сарајевски лист“ пише: „Сад се тек види да је Аустријска управа просветила Херцеговце. Та ето Пеко Павловић пише већ француске књиге.“

Пеко Павловић пише, ал само да не пише: „Наши културтрегерски учитељи,“ постали су мучитељи.“

ПОДЛИСТАК.

Разуме се ону лепшу.

(Продужење).

„Варате се чико, има света који се поводи и за својим укусом.“

„Има! па ди су?“ рече љутито деда. „Ето и овај токорсе образован човек и фишкал, па шта ми пише?! — Ту деда извади из џепа неко писмо и стаде читати:

Велештовани чико!

Чуо сам да је у вашем селу у госпође Јовићке две кћери од којих је једна особито лепа. Молим вас дакле лепо, јавите ми, јели истина да има три хиљаде мираза, и имали изгледа да ћу је добити, па да дођем да је испросим.

С поздравом вама и стрини,

ваш синовац, Људић.

„Та то је Јоца, нашега брата син. Кад је био мали видела сам га један пут.“

„Дабоме да је он,“ љутио се деда; „ал звекан као и други. Он не вели: Ако су ваљане девојке, дођу да их

видим, па која ми се допадне. Него само оће ону лепшу;“ а муку му, која је лепша?! . . .“ и ту се деда опет засмеја. „Ал' ништа, ништа,“ настави за тим; „само ти снао, кажи, бил' дала за њега своје дете? Момак је друкчије ваљан; кеца непознаје а није ни пијанац. . .“

„Па како неби. Кудђу боље прилике особито кад велите да је и поштен; само ми је ко мало тешко преко реда.“

„Хе хе хе, преко реда, смејао се опет деда; ал' шта ћеш, кад није друкчије. Само ти снао, немој ништа да говориш деци у напред, а у недељу пошљи их оде нама у посете Стрина их одавна ишчекује.“

II.

Идуће недеље стадоше пред капијом деда Марка Људића елегантна кола; у њима беху упрегнута два красна „зеленка,“ а из њих скочи још елегантнији одевен човек.

„Гледај мог синовца, по параграфу и пропису се и воза. . . Ди би фишкал сео на проста кола,“ смејао се деда поздрављајући се шњиме.

„Једанпут се човек жени,“ примети млади Људић улазећи у кућу.

„И ти смислио да се жениш?“ питаше деда свога

Поговара се, да ће Герман у Рим, па онда у Цариград. Како ми знамо, он је већ одавна „отишао у Рим,“ а излишно је да иде у Цариград, јер се и без тога потурчио.

„Боже мој, па кад већ и Герман иде у Цариград, зар ће „Турски Народ“ остати већито у Новом Саду ?

Србију једе Сливница, дугови и краљ Милан. Гарашанин је „провашао“ да је опозиција крива што је дошло до Сливнице и дугова. С том се тврђом не слажемо. Ал да је опозиција много крива што је Србији још краљ Милан, то је света истина. Дакле истина је, да опозиција није чиста од сваке кривице. **Ө.**

Велико-бечкеречка женска добротворна задруга има свог задружног адвоката. Зар и женскиње морају имати свога фишкала ?

Краљица Наталија платила је 38 фор. за један телећи бут на некој мађарској жељезничкој станици. Па то није никакво чудо. Кад могу српски калуђери појести рена за 300 фор., за што не би Мађари од српске краљице узели 38 фор. за један телећи бут ?

Једној намигуши.

Руменило, са твог белог лица,
то је смеша разних, финих боја,
а груди ме твоје обле, дивне
сете увек „Рајтхоферска“ кроја

Па тек свила, у којој се шириш,
па прстење, без ког' не мош проћи,

госта, кад су већ ручали, о свачем се наразговарали и ревносно отпочели пуштати димове.

„Време је“, рече синовац.

Боме и јесте. Још коју годинуцу па ћеш ме стићи. Већ сад си просед; али није ни чудо, ноћу „сушити чаше“ и „вребати кеца“, дању спет превртати оне параграфе на правити од црнога бело. . .“

„То нам је занат,“ смејао се синовац. „Него чико, знате ли ви позитивно, да ће Јовићка поред кћери дати све три хиљаде одмах на венчању ?“

„Да неznam, како би ти могао писати. Него коју њезину кћер ти оћеш ?“

„Разуме се, ону лепшу! узвикну чисто Људић; „шта ће ми она ружнија“?! . . .“

Деда се насмеја.

„Знао сам да ћеш тако рећи, рече за тим; али која је лепша ?“ . . .“

„Чуо сам да је она млађа,“ беше синовчев одговор.

„Дакле Даница?! рече одсечно деда, па се навашља и поче истресати лулу. . .“

„Неznam им имена, али тако сам чуо.“

„Тако, тако,“ рече сад враголастим осмејом деда: „и

сећају ме они чудни прича
из хиљаду — и још једне ноћи!

Др. Казбулбуц.

Ђира. У Пешти митинг, — а Тиса отишао у Ишл. Па како ће онда чути шта је народ закључио.

Спира. Не брини се. Умеду Маџари, кад их што боли, тако викају, да се чак у Ишл чује.

Ђира. А зар нас ништа не боли? Зар не би могли и ми мало вкнунути ?

Спира. Е, то је друго. Ми смо Срби. Ми се изви-чемо један на другог; па кад треба општ вике — онда смо дабогме промукли.

Ђира. Досад се за четир крајцаре могла само комедија видети.

Спира. Јесте, а сада за четир крајцаре буде читава трагедија — са четири убијства.

Ђира. Бога ми, нама би већ требало какви нови, савеснији жандара, да нас чувају од дојакошњих пу-столовских жандара.

Преварао . . .

„Ама момче, је ли збиља, — или шала сува,
да си узо жену себи
што је по све глува??“

„Истина је! . . . Сад ми жао,
али вајде нема;
ја сам држо, да је она
уз ото и нема!““

Др. Казбулбуц.

Аница је красно чељаде, ал' Даничине црне очи па гаврана-наста коса, занеће свакога. . .

„Црномањаста ?“ питаше синовац радознано; „а ни као да рекоше, да има плаву косу.“

„Аница је плавуша, а у Данице је коса црна, рече деда пунећи лулу; „виђам децу сваки дан па ти то могу казати извесно. . .“

„Могуће је. Нисам на то ни пазио толико; само сам чуо да је врло лепа, много лепша од старије кћери.“

У томе се зачу разговор у холнику, и стрина уђе с Даницом и Аницом у собу.

„Доктор Људић, мој синовац; Даница и Аница Јовићева, моје синовике упознавао их је још с врата и на брузу руку деда.“

„На тај смо начин и род,“ осмехну се Људић.

„Брат и сестре,“ рече Аница умиљато, па му пружи руку пре но Даница.

„Гле, маторке, како је предусретљива!“ мишља Људић погледав је летимце, па чисто истрже своју из њезине руке и пружи је Даници.

Тонао, и ако испитујући поглед и нежан етисак руке његове доведе Даницу у забуну, те за часак обори очи;

WWW.UNILIB.RS
УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Бука. „Шта ли ће то Герман у Риму?“

Шука. Чујем тражи вршачког владику. Можда му не ваља ни Радић, па је мож бити отишао да доведе каквог.“

Бука. „Не лези враже, може и го бити. И онако чујем, да ће ако тамо не сврши посао, отићи у Цариград.“

Бука. „Чујеш изашла књига од митрополита...“

Шука. „Шта? Од Полита . . .“

Бука. „Та није од Полита, него . . .“

Шука. „Где јако, а што не од Полита, та и онако давно нисмо ништа од њега читали.“

— а.

П у с л и ц е.

□. Гледстон не само да другима говори „Себи руке! Већ уме и сам да повуче руке, кад народ, ма и непаметно, тако одлучи. Тој промени радују се напредњачки министри, — али ипак неће Гледстона за пример да узму.“

○. Батум и Босна почињу се са истим писменом. Али код таки ствари не гледа се на почетак него на свршетак.

= Опет је неки да м проваљан. Име му је (Амстер) да м. Кад ли ће се једаред увидети, да није довољно само дамове правити, него да се ваља и на струју обзирати.

а кад их је опет подигла не беше у њима оног равнодушног поноситог израза којим је све досада сретала нежењени мушки свет.

Шта ће? Први пут у животу њезином стекла је и она на мах и заузела „на јуриш“ нечију симпатију, па бако би и могла бити равнодушна?! . . .

„Красна деца, шта велиш?“ питаше дела синовца свога, док се „скидаху“ гошће.

„Тако је, као што сам чуо. Даница је заиста венус, а она друга као и свака маторка, кад хоће да игра улогу наивне.“

„То се понашање додуше старијој непристоји“ . . . али и она је дивна. Погледај је само доле. Укус је различит“ . . .

„Ех, што је лепо, лепо је за свакога. Двапут два је увек четири; „филозофисао је Људић, а поглед му оде за Даницом. . .“

„Хајд хајд, само ти филозофиши“ мишљаше деда; „али кад ви фишкали можете начинити од принога бело, што неби ми прости људи истесали од двапут два — шест“ . .

Затим се спусти деда у своју наслоњачу и поче задовољно пуштати димове, овда онда бацајући летимичан поглед на свога синовца и гошће.

W. Анђелић иде у Wewe кад би било какво место, које се зове Wewewe! — ми би волели да и тамо оде.

○. Из Веве сврнуће Анђелић мало и у Цариград. Ако га Турци не почаствују бакљадом онда је никад добити неће.

△. Даклем Брудер Јаша је онај делија, што у „Нашем Добу“ пише „Наше јаде.“ Али неће још ни сад да призна, да је тим јадима и он много допринео.

□. Гарашанин, кад је већ почео на скупштини читати приватна писма, могао је прочитати и писмо Gebrüder Soldatović-a. То би нас много више интересирало; јер је новијег датума.

▲. Кажу да је прот' Лаза већ заборавио б л а г о с и љ а т и. Е, ал зато је научио цифрасто к л е т и. А то данас више вреди, ко хоће да остане у Германовој милости.

Амор и Меркур.

Амор и Меркур заједно пођу
 кроз овај лепи шарени свет;
 Кесу са новци узеше први,
 а стрелу онај брзо плет!
 Сад да сте видли чудеса разни
 што их учини промена та; —
 свет се помами! — Тумбе с' окрену,
 обичај цео, — лођика сва!!!
 Јер где се Амор само приближи
 већ руку пружа љубавни пар
 а Меркур хоће за сваки поглед
 да му се из-да ма какав дар!

по немачком Др. Казбулбуц.

За мало па се отпоче жив разговор.

Људић не свидаше ока са Данице. Свака његова реч беше управљена тек на њу, а с Аницом је прозборио онако: „из учтивости“ тек по коју реч, при томе је погледао равнодушно и летимице и са осмејом на уснама који као да хтеде рећи: залуд стриче, дуван деваш, не издува чега немаш! . . .

Аница га у почетку посматраше изненађено, затим се поче сама плести у разговор са удвојеном умиљатошћу; но кад јој паде у очи онај осмеј на уснама његовим, напружи устаица окрете главу гордо од њега, па се задуби у посматрање слика на столу.

Обе девојке беху сада као преобразене. Даница изгледаше као ведре чаробна мајска ноћ, а Аница личаше до душе мајскоме дану али — облачном. . . .

„Сирото дете!“ мишља деда, па устаде и приђе Аници у намери да је својим ћеретањем развесели. Но и то не поможе. Она остаде суморна и хладна — лед што се с Даничинога срца топити почео поскорушио се у грудма њезиним. . . .

(Продужиће се).

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

ПРОБА ПЕРА

СХСVII.

Зареко се. . .

Зареко се ја одавно
Да негледам женско око, —
Ил случајно кад га видим,
Да не гледам подубоко.

Ал ја онда нисам знао
Како с' дивне очи твоје,
У којима мени пише:
Суђено је. Суђено је.

Зареко се — е на добро,
Знате л' штај' то: Зарећи се?
То је глагол од два смисла
И двојако тумачи се.

Први смис'о здраво строг је;
Мрдати је ту бадава.
Други смис'о милостив је, —
Он све прашта, разрешава.

СХСVIII

Пита ш.

Пита ш би л' те љубит' мог'о? —
Ја том збору нисам вичан.
Сведоче ти „Пробе пера“
Да сам здраво прозаичан.

Ал кад пита ш тако мило,
Тако нежно, чисто строго —
Једно знадем на сигурно;
Да те мрзит' не би мог'о.

Ја те не би мрзит' мог'о
Ни змијама да ме шибаш, —
У авану да ме туцаш, —
На треници да ме рибаш.

СХСCLV

У мом белом двору.

У мом белом двору
(Две собе и кујна)
У свакоме куту
Нека радост бујна.

Прашине ни за лек,
Опајано свуда.
У кавезу типа
Пева као луда.

На округлом столу
Пуне цвећа вазе.
Кад заиштем воде,
Донесу ми тазе.

Где је негда био
Паук с танким плетом,
Сад кандилце гори
Пред иконом светом.

Патос није паркет,
Ал га се не стиди.
У орману књиге
Ка' војска у глиди.

Кроз прозоре чисте
Сунце зраком згађа,
Кошуља ми беља,
Кафица ми слађа,

Са писаћег стола
Неста вашарипште.
Раскречена пера
Очли на сметипште.

Види с' нека рука,
Која није лења.

У место дувана
Сад мирише фења.

А стара портрета,
Што на зиду висе,
Климају ми главом:
„Оженио си се!“

СС

Опроштај са читаоцима.

Е, сада је време,
Читаоци мили,
Да се опростимо.
Живиздрави били!

Па реците и ви:
„Бог да га поживи!
Написао је двеста,
Хвала му — јер преста!“

Ал немојте само
Захваљиват' мени,
Захвалите више
— Мојој драгој жени.*)

Г—д—н.

 Крај

*) Ми нашем вредном помагачу честитамо брачну срећу и желимо да му буде дуготрајна. Али и сувише смо себични а да би могли захвалити његовој драгој жени, ако је она узрок, те га више нећемо виђати у „Стармалом.“ Но времена се мењају и ми се надамо да ће се он предомислити. А његовој драгој жени захвалићемо тек онда, ако га подстакне на даљи рад, — ма то и не биле „Пробе пера“.

Уредништво.

Где је Герман?

Знам унапред, да се мргодите на горњи наслов. Та не личи ли то помало, да се Герман изгубио, а ја га сад, боже ми опрости, тражим. На жалост није се изгубио, а на срећу да се изгуби, не бих га тражио.

Да Герман од ово последње доба није у Угарској, то многи знају, а они који не знају, могли су се сетити. Та сунце од оно доба сија некако лепше, а и црна земља је сад много задовољнија.

Но и ако се зна да је Герман отишао, опет се зато не зна, где је он сад. Та но, но, поштовани читаоци не треба одмах да се срдите, знам ја унапред да с ваше стране може он отићи ако хоће у трње, ви га не би тражили. Ал опет видите ја знам где је Герман па ћу вам рећи. Јер кад вас данас занима питање где је н. пр. колера, зашто вас не би занимало: где је Герман?

. . . Е баш сте чудни ви читаоци „Стармалог.“

Чим вам се помене Герман, ви одмах удри у грдњу мумлате нешто кроз зубе, а неки стискавају одмах и песницу. Аво ви тако наставите онда нећу скоро бити готов.

Дакле Герман, ако хоћете да знате, отишао је на пут, да тражи она четир свештеника, која су му онако опширно честитали божић. То вам изгледа невероватно, јелте. Ал опет је тако. Вите, партикуларни свештенички збор у Сасама тражио је четир свештеника, па није могао да их нађе, а тражио их је и Герман. Ал кад човек нешто тражи, па не може да нађе, онда постаје чудан. Ето н. пр. моја тетка. Она не може да нађе н. пр. напрстак у соби, где га је изгубила, па кад не може, не може, а она га онда тражи у кујни, па иде чак и у комшилук. Тако ради и Герман. Кад није могао своја „четир брата во Христје из архидијецезе, да нађе у архидијецези, он их сад тражи у Немачкој; па ће после у Рим, и т. д.

Пре неколико дана, пише ми мој пријатељ, да

се срео с Германом у Берлину. Врло добро. Герман тражи своја „четир брата по Христу,“ међу Германима. Чим дође до кога, а он га завирује, загледа са свију страна, и сваки час диже руку да неког прокуне.

А сад, сад је Герман у Риму, и сутра, прекесутра отићи ће папи, да га пољуби у папучу. Тамо ће учинити још нешто. Преврћаће по папској библиотеци, те међу књигама средњег века, извалазити оне најстрашније формуле за проклетство, јер кад буде код нас „о п ш т и свештенички збор,“ (на коме ће присуствовати до 20 свептеника) па тај збор пружи прст на неке, и неке, овда треба и те проклетити. А Герман кад неког прокуне, он хоће да га прокуне сасвим. Проклеће не само немила „отпадника“ него ће му проклетити и кућу, и пиле у кући и муву на дувару, па ако га умудри бог, он ће му проклетити — наметнутог патријарха. По моме мишлењу право проклетство не може другчије ни изгледати.

Ал ово што ћу сад да вам кажем, немојте ником да одате. Ако је Герману већ озбиљно стало до комендије, он не може другаче учинити, но мора уклетити и „Стармалог.“ А ја вас лепо молим да загледасте „Стармалову“ насловну слику. Видите кога све ту има. Та ту је боже ме опрости и „роми даба,“ и Герман и сво његово друштво. Дакле „Стармали“ чека и смеје се, само вас молим да ово што сам сад открио, никоме не одате.

— ОМ. —

Онко. Како ти се допада што сам обријао браду?

Онка. Врло лепо. Сад си сасвим други човек.

Онко. Па волеш ли ме и сад?

Онка. Као душу своју.

Онко. Ху, кујо једна! Даклем ти си кадра и другог волети!

А. Љуто ми је жена оболела.

Б. Па зашто не сазовеш конзилиум?

А. А шта је то конзилиум?

Б. То је докторски скуп.

А. Скуп?! — А били ти мени знао што је фтизија је саветовати.

Гост. Келнер, да платим!

Келнер. Шта сте имали?

Гост. Два пара кобасица. Ево један дукат; промените ми га.

Келнер. Молим, тај је дукат пробушен.

Гост. Но!? Зар ваше кобасице нису биле пробушене!?

Да красне читуље!

Наш покојни попа једаред баш о „Ружичалу“ држао парастос, као што је то већ свуда обичај на тај дан. Не знам како где, ал овде код нас ни једна жена неће про-

пустити а да тај дан своју читуљу у цркву не однесе да своје мртве не спомене.

Тако ти и моја прија Перса намисли читуљу у цркву послати, а она ће управо на гробље. Како пак није знала читати, спонаде из ормана неко парче артије, па хајд у порту да звонару преда. Онда је бије још покојни Бапа звонар. Прија Перса пружи Бапи то парче артије, а он опет мете међу остале читуље.

Кад се „парастос“ отпочео, поче покојни попа редом читуљу по читуљу ређати, па како коју прочита а он дода Бапи да је остави. Читајући тако, дође ред и на прија Персину читуљу.

Попа узе то парче артије и продужи: „и о рабјех божијих“. па стаде, поче пажљивије разгледати артију; најпосле се слатко насмеја, окрене се Бапи који је узверено међу тим гледао у попу, и рече: „а шта си ми ово ког ђавола дао?!

А шта? запита зачуђено Бапа.

Та ово је магарећи пасош.

А како би то било наопако!

Та није то наопако, већ ко што ти реко, дода попа ево виш шта стоји овде: да је наш „Срадало“ купио од „Клоцала“ из Мола магарца за седам сребра.

Б.

„Ала си сретан“, рећи ће ономад иза „кулиса“, глумац Лаза своје колеги Аци, — „тебе већ у другом чину смакну са света, а ја јадник при овакој запари, морам чак у петом чину да се — женим“! —

Жена: „Слатки мој мужићу, ноћас сам снила, да си ми купио нову хаљину.“

Муж: Збиља си то снила? А ти продужи ноћас то лепо сневање, можда ћеш и изсањати, где би ја могао наћи те новце за твоју хаљину?!“

Ћерка: „Погледај само татице, како сам ти красну сведоцбу из „костера“ донела: „цртање“, врло добро, — „певање“ врло добро, „гласовир“ врло добро, — „астрономија“ — — —

Отац: — О та то је прекрасно, мила кћери моја; сад још само да нађемо за тебе ђувегију, који зна добро јела зготовити, кошуље у ред довести и на децу пазити, па — ћете бити срећан пар на овоме свету. —

послао Др. Казбулбуц.

ЛИСТОВИ, КОЈЕ УРЕДНИШТВО У ЗАМЕНУ ДОБИЈА.

ЗЕТА, лист за књижевност и забаву. Уредник Јован Павловић. Излази на Цетињу једаред недељно на целом табаку. Годишња цена 6 фор.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА, лист за политику и књижевност. Излази на Цетињу једаред недељно на читавом табаку. Цена му је годишње 6 фор. Претплату на оба листа ваља слати поштанском упућеницом на Петра Рамадановића у Котор. (Boche di Cattaro).

СРПСКИ ЛИСТ, излази у Задру једаред недељно на читавом табаку. Цена му је годишње 6 фор. Издавалац и одговорни уредник Саво Бјелановић.

„НЕВЕН“ ЧИКА-ЈОВИН ЛИСТ, уређује власник му Змај-Јован Јовановић, издање и штампа А. Пајевића, у Новоме Саду. Излази два пута месечно на читавом табаку. Цена је листу 4 фор. или 10 динара годишње. 2 ф. односно 5 динара полугодишње.

„ГЛАС ИСТИНЕ“ лист за духовне беседе, животописе и старине, уређује С. Петровић, издање и штампа А. Пајевића у Н. Саду. Излази два пута месечно на читавом табаку. Цена је листу 2 ф. или 5 динара годишње, 1 ф. или 2½ дин. полугодишње.

„ЈАВОР“, Лист за забаву, поуку и књижевност. Власник Змај-Јован Јовановић уредник гр. Илија Огњановић. Издање књижаре Луке Јоцића и друга. Излази у Н. Саду сваке недеље на читавом табаку. Цена је листу 5 ф. на читаву годину, 2 ф. 50 на пола године. За стране земље 6 фор. годишње.

ПАНЧЕВАЦ, недељни лист за просветне и привредне цели. Излази у Панчеву једаред недељно на читавом табаку. Издавалац и одговорни уредник Никола М. Косанић. Годишња цена 4 фор.

ДРАШКОВ РАБОШ, лист за свакога. Излази у Спљету два пута месечно. Годишња цена 2 фор. Власник, издавалац и одговорни уредник Јово Метлички, коме и претплату ваља упућивати.

САДАШЊОСТ, недељни лист за просвету, привреду и забаву народну. Излази у Вел. Кикинди, куда и претплату ваља слати на име самог уредника г. Паје Петровића. Цена је листу 3 фор. на читаву годину.

БАЧВАНИН, лист за просвету, привреду, трговину и забаву. Излази у Сомбору сваке недеље на целом табаку. Одговорни уредник К. Радуловић, издавалац штампарија Мужика и Партлића. Цена је листу: на годину 4 фор. на пола године 2 ф. односно 10 и 5 динара за Србију.

ГОЛУБ, лист за српску младеж. Излази у Сомбору месечно једанпут на читавом табаку. Уредник Јован Благојевић, издавалац књижара Миливоја Каракашевића. Цена је 1 фор. на целу годину, за Србију 2½ динара.

СТРАЖИЛОВО. Лист за забаву, поуку и књижевност. Власник и уредник Јован Грчић. Излази у Н. Саду сваког четвртка на читавом табаку. Цена му је 5 фор. на целу годину, 2 фор. 50 на пола године. За Србију и Црну Гору 14 динара или 6 фор. на годину.

СРБОБРАН, лист за политику, народну просвету и привреду. Излази у Загребу сваки дан на читавом табаку. Власник и одговорни уредник П. Јовановић. Цијена је листу 14 фор. годишње.

ЗАСТАВА. Излази у Н. Саду средом, петком и недељом на целом табаку, а уторником на пола табака. Одговорни уредник Јаша Томић, издавалац српска штампарија дра Светозара Милетића, Цена је листу 14 фор. на читаву годину, односно 35 динара за Србију.

БРАНИК, лист за политику и т. д. излази уторником, четвртком и суботом на читавом табаку. Одговорни уредник Никола Јоксимовић, власник издавалац Миша Дамитријевић. Цена 12. фор. На целу годину, односно 6. на пола и 3. фор. за четврт године. За Србију цена 30 динара.

ВРЛО ПРОБИТАЧНО

за оне, који имају што свету да огласе.

Потписана штампарија као накладник на јр а спр о-страњенијег српског илустрованог календара

„ОРЛА“

узима себи слободу учтиво позвати п. и. трговце и обртнике на авоцсовање у истоме календару за г 1887.

Укусно израђене огласе рачунамо.

Једну целу страву	фор. 24.—
” 1/2 ”	” 12.—
” 1/3 ”	” 9.—
” 1/4 ”	” 6.—
” 1/8 ”	” 4.—
” 1/16 ”	” 2.—

Огласе са страних језика преводимо бесплатно.

„Орао“ се штампа и распродаје у 15.000 примерака, колико дојако још ни један српски календар и зато је нарочито најподеснији за оне, који имају што свету да огласе.

Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

РЕД ШЛОВИДБЕ.

Пошт. лађа 1886. до од 4. (16.) марта даље наредбе.

Из **НОВОГ САДА** у **ТИТЕЛ** у служби мешовитој: по-недељником и петком не пре 6 сахата у вече.

Из **НОВОГ САДА** у **СЛАНКАМЕН-ТИТЕЛ** и на по-тиске станице средом и суботом 5 и по сахата по подне.

Из **НОВОГ САДА** у **ЗЕМУН** и **БЕОГРАД** средом петком и недељом у 5 и по сахата по подне.

Из **НОВОГ САДА** у **ОРШАВУ** и **ГАЛАЦ** средом, петком и недељом у 5 и по сахата по подне.

Из **НОВОГ САДА** у **ЦАРИГРАД** преко **РУШЧУКА** и **ВАРНЕ**: недељом, у 5 и по сахата по подне.

Из **НОВОГ САДА** у **БУДИМПЕШТУ** сваки дан у 10¼ сахата пре подне.

У **НОВОМ САДУ**, 3. (15.) марта 1886

ОДРАВНИШТВО.

ОГЛАСИ.

ФРАЊЕ ХРИСТОФА
ВЛЕШТАВИ

ЛАК ЗА ПОД

без мириса, брзо се суши и трајан је

Са својих практичних особина и једнострукости у употреби згодан је за самосвојно лаковање патоса. Собе после 2 сата могу се употребити. Има га у разним бојама (које су као год и масне) а и без боје, који патосу само блеска дају.

Углед и упутство за употребу налазе се код стоваришта,

Фрања Христоф, Берлин и Праг.

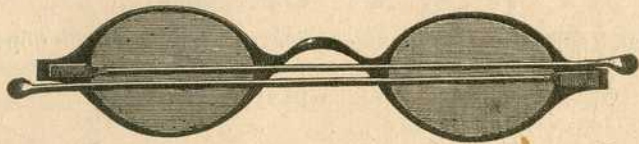
Проналазач и творничар правог блештавог лака за под.

Стовариште у Н. Саду код Л. Стефановића. 1—6

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

ОПТИЧКИ ЗАВОД

ЗЕМАЉСКОГ СРЕДСРЕДНОГ СТОВАРИШТА УЧИЛА.

ВЛАСНИК ЛИПЕРТ и ФАЙ

У Будимпешти IV. Museumring Nr. 39.

преко пута од Народног Музеја
препоручују

најбоље и најфиније наочари, цвикере, лорњете, позоришне дурбине, пуштуље, дурбине, микроскопе, стереоскопе, пантоскопе, величава стакла, мађијске фењере, апарате за маглене слике, ареометре, термометре, барометре и анероиде по најјетинију цену.

(2—6) **Тачна и брза послуга.**

Нарудбине се одмах извршују.

Ценовници стоје бесплатно на расположењу.

Адреса: Lippert & Fáy Optisches Institut der Landes
Central Lehrmittel Niederlage Budapest Museumring 39.

ТЕЧНО ЗЛАТО И СРЕБРО

којим сваки може сâм да позлађује, посребљује и поправља оквиру (рамове) и све ствари од дрвета, ме-

тала, стаклета, камена, гипса, порцулана, коже, хартије и т. д. Сваки може лако помоћу четкице те ствари сâм да позлађује и посребљује.

Цена једне боце (џлаше) 1 фор., 6 боца стају 5 фор. новац се шиље унапред или са наплатом унаточ.

СИГФРИД ФАЈТ у БРИНУ,
(Siegfried Feith in Brünn).

5—10

Чудо у индустрији!

Само 3 фор. 75 нџвч.

кошта код мене од данас особити, регулисан
светлећи сам од себе

САХАТ са ШЕТАЛИЦОМ и ИЗБИЈАЊЕМ

свакога или свако по сахата, са 2 претеже од бронзе, са шеталицом у красном, најфиније политираном, као од ораховог дрвета оквиру, ижљебљен, са дивним цифрама, које су опточене ц. кр. масом за светлење и ноћу светле саме од себе као месец, тако да се може а да се не пали свећа одмах видети колико је сахата. За снагу светлења стојим

писмено добар

а исто тако јамчим и да сахат добро иде. Ја сам сâм изналазач ових сахатова и само их за то тако јетино продајем, јер има више стотина на стоваришту, а треба ми новаца. Пре су ти сахатови трипут толико коштали. Сваки је сахат снабдевен „патентом“. Сахатови се шиљу уз наплату у наточ или за готове новце унапред. Добити се могу,

Фабрика светлећих сахатова са шеталицом
4—4 (Fabrik leuchtender Pendeluhren.)

БЕЧ, III. Hintere Zollamtsstrasse N. 9.
J. X. Рабиновић. — (J. H. Rabinovics.)

ХОТЕЛ КОД „ЦАРИЦЕ ЈЕЛИСАВЕТЕ“ У НОВОМ САДУ.

Потписави имам част поштованом грађанству у месту и околини учтиво јавити, да сам 10. јула о. г. хотел код „Царице Јелисавете“ на себе примио. Нећу жалити ни труда ни материјалне жртве, да одржим кућу на оном старом, уваженом гласу, па и да ју унапредим тако, као што се достоји

ХОТЕЛУ ПРВОГА РАНГА.

Препоручујући мој хотел поштованој публици, свом моралном свагом мојом обећавам, да ћу се трудити, да одржим кућу у чистоти, па услугом најсавеснијом задовољим госте моје. Станове, јело и пиће, прво у чистоти највећој, јела одабрана а пиће чисто и најбоље, све ћу по најумеренијој цени рачунати. Обвезујући се овим јавно, да ћу поштовану публику савестно у сваком погледу, што се у јавној једној кући првога реда изискивати може послужити, молим у поштованог грађанства у месту и околини за одзив, те и припомоћ у подuzeћу мом.

Са велештовањем

ИМПРЕ МАЈЕР,
хотелир.

ХОТЕЛ КОД „ЦАРИЦЕ ЈЕЛИСАВЕТЕ“.